

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2312/2024
09.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ... , против туженог ДОО за производњу и дистрибуцију енергије и флуида и пружања услуга „Енергетика“ Крагујевац, кога заступа пуномоћник Душан Гарашанин, адвокат из ... , ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3165/23 од 09.04.2024. године, у седници одржаној 09.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3165/23 од 09.04.2024. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3165/23 од 09.04.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 339/23 од 14.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћеног дела зараде за евидентиране зарађене сате у време коришћења годишњег одмора за мај, јун и децембар 2016. године, фебруар, јун и децембар 2017. године и фебруар и јун 2018. године исплати месечне новчане износе са законском затезном каматом до доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је све ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 286.650,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3165/23 од 09.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни суд дозволи одлучивање о његовој посебној ревизији применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца, са захтевом за накнаду трошкова поводом његовог састава.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. овог члана да би се прихватило одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, јер по оцени овог суда није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе или ново тумачење материјалног права.

Наиме, предмет спора у овој парници је исплата неисплаћене зараде за сате рада у време коришћења годишњег одмора. Правноснажна одлука о одбијању тужбеног захтева донета је применом процесних правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП са становиштем нижестепених судова да тужилац није доказао своје потраживање према туженом, односно није доказао да је за време док се водио да је на годишњем одмору радио код послодавца, будући да је чињенично утврђено да тужилац није имао налог послодавца да ради за време када му се по евиденцији послодавца води да је на коришћењу годишњег одмора као правно релевантне чињенице од чије доказаности зависи правилна примена материјалног права.

Имајући у виду да одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе управо од доказне активности странака и утврђеног чињеничног стања, које не могу бити разлог да се дозволи одлучивање о посебној ревизији тужиоца, то Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је применом одредбе става 2. истог члана одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У парницама у којима је предмет новчано потраживање из радног односа за дозвољеност ревизије меродаван је општи режим Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате (накнаде штете) поднета је 10.05.2019. године, а преиначена поднеском од 09.04.2021. године и вредност предмета спора је 378.416,83 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази новчани цензус за дозвољеност

ревизије прописан цитираном одредбом члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу наведеног, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Како трошкови одговора на ревизију нису били потребни туженом за вођење ове парнице, Врховни суд је применом члана 154. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић